

Nedbryderen

Regnen trommede mod skovens blade og vækkede regnormen. Den gryntede og foldede sig ud af den kugle, den havde ligget sammekrøllet i, strakte sig og møvede sig op til jordoverfladen. To skarnbasser kom stavrende forbi.

“Godmorgen, sikke et dejligt regnvejr,” sagde hanskarnbassen.

“Alt må jo være gået i stå, mens jeg har sovet,” sagde regnormen. Nu måtte alle vel kunne se, hvor vigtig den var for skoven.

“Vi har nu også hjulpet,” sagde hunsarknassen. “Vi skaffer lorten af vejen.”

Regnormen fnøs. “Lort forsvinder nærmest af sig selv.”

Den bed fast i et vissent blad, trak det ned i gangen og gumlede løs. Bladene dalede ned fra træet, flere og flere. “Jeg må hellere sætte tempoet op,” tænkte regnormen og hev og gumlede det bedste, den havde lært. Alligevel begyndte bladene at hobe sig op. Til sidst havde den ondt i munden af alt arbejdet. Tilmed begyndte det utaknemmelige træ at brokke sig.

“Der er ikke noget **næring** at leve af,” sagde det.

“Jeg arbejder så hårdt, jeg kan,” svarede regnormen. Den krøllede sig sammen og surmulede i den underjordiske gang.

“Psst!” Noget kildrede på et af dens **kropsled**. Regnormen så op. En lille **mikroorganisme** så på den. “Hvis vi må hjælpe dig, går det hurtigere.”

Regnormen vrissede. “Jeg har ikke brug for hjælp. Jeg er den vigtigste **nedbryder** i skoven.”

Mikroorganismen lagde hovedet på skrå. “Du er vigtig, ja, men hvis vi ikke arbejder sammen, får træet aldrig sin næring.”

“Hvad mener du? Jeg bider bladene i småbitte stykker til træet.”

“De er stadig ikke små nok,” svarede mikroorganismen “... og der kommer vi ind i billedet. Men bladene er alt for store for os, så vi kan ikke gøre det uden dig. Du deler bladene op i små stykker og gør dem lækre for os. Vi laver bladstykkerne endnu mindre. Hvad siger du? Skal vi gøre det sammen?”

Regnormen tog en dyb indånding og nikkede. Måske behøvede den ikke at arbejde så hårdt og helt alene.

Mikroorganismen smilede. “Kom op af hullet igen, så starter vi på en frisk.”

